

A decorative banner featuring four large, ornate Greek letters (Lambda, Kappa, Lambda, Phi) in gold on a dark background. A faint circular watermark is visible in the center.

ВII. Читателемъ въ Россіи просимъ изъявить мнѣніе о томъ, что въ вышестоящемъ № 31, 32-й, и 33-й, и (на сорокъ) въ концахъ съдочкъ—№ 34, и (на пятьдесятъ) № 35, (на початку съдочкъ)—№ 36.

Голосы

немецкихъ и польскихъ часописей
о разноглашении въ российской-пакистанской промышленности изъ Галиции.

Мимо всесъ важности и серіозности драмы, якъ теперь разграся на полуночи австрійской монархіи и свою тѣсною залазу съ пытающимъ балканського юго-востоку спасеніемъ звергъ на себѣ увату всесъ Европы, — речія въ уваженіи юдьманичнаго личності есть всходицій Галичинѣ, якъ теперь всегда говорится, зъ россійско-панславистичнаго про-наганда, выдвигнулся бѣзъ разу до важности первоочередной споры державы. Майже всі дневники посвятили тѣй спорѣ вступиціи ста-ти, поясняючи еи значеніе и можный наслѣд-ство. Розумѣется, что тѣи голосы пам'ятникъ дневниковъ подносятся не зада уваженіи личностей, але именно зъ уваги на рускій народъ и его важне становище въ Галичинѣ и Австріи. Всѣ пам'ятникъ дневники пріймали вѣдомость о „россійско-панславистичномъ за-говорѣ“ между Русинами съ недовѣріемъ. Якутъ недостаточно обознаній пам'ятникъ дневники отнosiли въ Галичинѣ, а всесъ таки же один загадливъ записи дотеперьшніи исторіи Русиѣвъ дуже справедливо кажуть имъ пріймати глашаній въ шадъ всяку къру пересадиціи крики польскихъ дневниковъ о „жимблѣ-россійско-панславистичномъ заговорѣ“ галици-ыхъ Русиновъ съ повышенъ недовѣріемъ. Дуже статочно и твердо высказала свой судъ Deutsche Zeitung. Не хотачи вошасти въ блудъ пам'ятникъ пам'ятникъ, что якоже вѣ-дакъ пам'ятника нашихъ отнosiши ради поши-суматись подробными выводами о зовѣтѣ и хибно почитихъ або и небутихъ фактахъ, Deutsche Zeitung заставокищесъ лише изъ тѣмъ сътвяни, чи спрашѣтъ можна Русиѣвъ, яко склонять народу, посушувати о якій про-тигуерційскій россійско-панславистичній стре-мленіи и заговори. Deutsche Zeitung при-гадує, чо Русины буди ажъ до пам'ятникъ-х часобъ покри Немцахъ — „die letzten Mohikaner des' österreichischen Staatsgedan-ken“, переходить загадливо цѣлу исторію Ру-сиянъ бѣзъ Австрію и показує, чо Русины поки-нать въ пам'ятникъ хвалахъ, въ часобъ-х пам'ятникъ забурень изъ Австріи, именно въ р.

Якъ виховувати наші дѣти?

Class-

Въ протягу сего столѣтія почали вправду складти политехническій и револьнѣ школы для слушателей химіческаго и изъ тѣхъ влагадѣ поступающихъ особливо Академія души значно ширерѣ; и треба ежедневно сказать, что вѣтъ тѣхъ школъ принялъ меншѣ-блѣдѣше односторонній характеръ, пытаясь «всевозможнѣсть» (факультеты) та что въ дѣлѣ для всхъялого образования не оставалась ничего вѣнчаго, искъ лишилъ гимназіи.

Я не захочу не поговорить о гимназии, что
важнее гимназия есть нарядъ доброю школы — добрые наставники, яко и въ садахъ.

— дверьшик вкладожи, але не въ одножъ
жадъ иже не отпинайда нашему часу. Беть
ко воспоримъи фактъю, що изъ гимназии по-
даєшъ изъ природы до патаги молодильи
дѣло жаленюкъ мѣра реальнаго знанія. Беть се-
запомниши, що отъ юлоди жадиши, щобъ быль-
шии аграрній уставы Грахбет, але изъ очи-
роюмъи мені той самъ юлодецъ, икбы
въ его спыткахъ про наше аграрніе уставадаство
жадиши отъ него, щобъ бить точно знать
истинныи жеци Атенами въ Спарту, але
иностоныи жеци Австрію въ Угерщанско не об-
ходиши это въ кризисѣ. Рижаній выводи-
шадиши стечій призрѣи, але приклады по-
більшой частї въ давно-преданіи минувшихъ
тысячъ и въ тоисьмъ болѣшевистскому стану знати-
тельнаго бытия нашого. Вынедите ему ико-
намъ иконахъ надто абстрактнаго геройства, ко-

1848, 1863, 1866, показалися завсідми відною и безнечкою підпорю Австрія. Міндо того Русинів щораз більше будувано події неоправдану опіку и гегемонію Поліконті, якби це він — відомий D. Zeitung — якже межи Русинами врохлились які признаки пропагандистської агітації поодиноких личностей, то будь-се дуже сумніві доказовани до цого може довести будь-яка політика руково відчайких мужів із Австрії.

Наше французское сообщество, что пишет президент Национального собрания Залевский сам звонил до Венеции о информации и отложил приказы, что гр. Потоцкого, после доказательств самых официальных документов, покликано в Венецию, чтобы здравить справу о станке речи, что отъе центральное правительство привезет великую вагу до подъездов, и который зайдет последними часами между Русинами. N. fr. Presse отказалась возможность, будто бы реформа и узаконение посыпалась задолго якои религиозной, именем православной пропаганды, бо въ Австро-империи никакие уставы, котрые забороняли религийную пропаганду, не имелись въ виду и шли роком размыты. Узаконения могли отъе посыпаться лишие задолго якои политических агитаций. N. fr. Presse подавал звончим блудно, будто бы узаконения належали „zu der ruthenischen Nationalpartei“⁴, божъ вѣдомо теперь вже за гально, что Адольф Добрицкий и его дочка заявили въ судъ, что наивѣтъ не умеютъ говорить русинскимъ языкамъ, — отъе и не признаются наивѣтъ до Русиновъ, а узнали за отложившее говорить передъ судомъ по польски, вѣдомо дальше, что Трембецки складали свои зѣнанія по польски, а всѣ прочіе узаконенія, между тѣмъ и селаніе, самі наивѣтъ не имеютъ претенсіи зачисляться „zu der Hauptgruppe der ruthenischen Nationalpartei“, яко се хоче мати N. fr. Presse. Но до такои агитаций „панирскійской“ привезутъ теперь великую вагу, — пишетъ дальше N. fr. Presse — се звончимъ поспѣшило зѣ вѣду на поступление россійскихъ панславистовъ и на отзывы Скобелева, Аксакова, Фадеева и др. N. fr. Presse допускаетъ возможность агитаций россійскихъ панславистовъ въ Австро-империи, поки что спрятавъ съ понынѣ недоѣврѣемъ поголоски о „русско-французской агитации“ между Русинами. До сего треба было страшнаго звоту гадокъ и поглѣдовъ у Русиной, доси такъ испоколебливо вѣрныхъ деревень. Еслибы Русины мали сирвадѣ статистику жертвой россійскихъ агентовъ, — то се можно было лишие статись подъ извѣстіемъ измѣненныхъ недоволеній и блужданий испариться.

рванием и даже тяжко приложитъ до изынчныхъ юродивыхъ потребъ, сердъ которыхъ даже мало пригоже обстраже геройство, а за те даже придатный и потрѣбный поини степень конкретного, горжанськаго геройства — наизбраний посты. Найдучий жить-сиси стариннаго сюита — ее жить-сиси зложени Платархомъ. Читаемъ ихъ помѣщаемъ, что сей писатель, ико быстроумный зна-вещь людей, вставше до жить-сиси наизнаменитихъ людей дикий малъ замѣтки о ихъ особицкихъ слабостяхъ; такъ пр. онождѣа, що Александръ Великий малъ наимуку, все перекладывалъ голову изъ однѣй обѣкъ, а Цицеронъ малъ наимуку раздували ноздри своего носа.

Длячогоже написать се Платархъ? Тому что описать такихъ дробныхъ слабыхъ спи-рѣй даже значно приближавъ до насть тыхъ геройствъ; тымъ напоминается читателю, что тутъ не ѕде рѣчь про иша-боготъ, але про людейъ кости и тѣла.

Такій замѣтки выстарчали для тыхъ чадъ, икъ которыхъ бѣль се писать, але пыни-тесла только сподѣлѣ, они же не выстарчаютъ. Чемъ ближе и испѣйше будемъ могли выведти прямѣйшій наборъ генеральности тымъ глубокий буде ихъ видъ, тымъ болѣшъ практиче. Аристидъ ограждае Max Piccolomini первыя извѣщенія мовою поэти; але иѣнчого не извлекаетъ изъ душу тыхъ глубоко и трезвало-акъ образъ изъ круга бучасныхъ людей.

Англичане сотоворили цѣлу литературу и склады исклій смокородный культь да-

ци, о якихъ доси не було чути, и пѣль на-
поромъ безнозадного гнету зъ стороны Поль-
аковъ та блудной внутрійшой политики.
Именно, коли жадася для Чеховъ пошного
рѣвюправления, то нема вѣдь дати Русинамъ
хотьбы въ приближеню таку рѣвюправильстѣ.
N. fr. Presso възмиску дальше сей случай
щобы звернутись противъ славашьской поли-
тики Австрія, але забула, що въ Русини су-
голоси Славянами и що рѣвюправление Русиниъ по-
кинило власне належати до сущности славашь-
ской политики Австрія, а икогда не буде
программою именечиихъ централістовъ.

Стара Presse (Ч. 38), которая вважається
підкофіціальнимъ органомъ, тоже само подаю-
єть подорожъ вицепрез. Залевского до Вѣдни,
котрий „допершъ по възданю въ Вѣдни до-
тичныхъ приказбъ“ выступивъ противъ россій-
скихъ агитаторокъ⁴; — говоритьъ дальше безг-
нейшихъ доказбъ и съ явною крикомъ
правды, що православна пропаганда вже не
разъ подносила свою голову въ Галичинѣ
теперь на ново розгинулась. Россійскіи пан-
сливисти вважають, посла въвводебъ Presso
православіе яко едину и найбѣльшій
форму объединенія всіхъ Славинъ підъ крилою
Россії. Межи Русинами появилась гдѣжъ аги-
таторы, котрий явно проповѣдували „духов-
еність“ съ россійскимъ народомъ, а тайни
тагоули зъ сего дальший консеквенції. Сес-
тдекотрій зъ рускою интелигенцією и зъ рускою
молодежію переймались въ доброй вѣрѣ такимъ
„наукамъ“, то се дѣялося головно не зъ не-
приязни для державы, але зъ антагонизму
противъ пануючихъ и въ своихъ
средствахъ (насильно польониза-
цію) зовсімъ не перебѣрчавыхъ Поль-
аковъ (Polenthum). Зъ Россії — пиши-
далые Presse — підномагано се стремѧ-
вствма способами, и пригадуй уваженіе про-
Іловайского въ Галичинѣ, котрого историчими
студіями зовсімъ несправедливо підносува аги-
тацийній цели. Хотай дальше Presse признає
що загаль Русиниъ не можна помочити
якій небудь посторонній гравитації и о „рос-
сійско-панславистичній“ аспирації и агитації
хотай признає, що вся маса руского народа
въ Галичинѣ осталася далекою не толькож
„россійско-панславистичною“, але и отъ пра-
вославной пропаганды, що дотеперьшина полі-
тика, підшомагаюча и надмѣрно възысюча
Польаковъ на іекористъ Русиниъ спраївъ па-
носити шкоду не толькож Русиниъ але и цѣ-
лому краю и державѣ, — то нико того оби-
щозна Presse замѣсть потагнути зъ сихъ
фактбъ дальший консеквенцій, замѣсть жадати

ту его краю. Аризиріть, убогій голям, що стався однімъ въ реформаторовъ башкирской промисловості; Стевенсонъ, першество убогій слюсаря, що винайшовъ локомотив и тымъ дозволивши найбільшу революцію, яка коли не буде винайшла вѣтъ смертельного чоловіка. Стевенсонъ, котрого славу еще и найбільшими інженерами будуть величать, — ювілії та музѣї дуже винятій молодістії Англіаніанъ ажъ до найменшихъ подобостей ихъ приватного життя. Кождый молодий Англіаніанъ знає, скільки то превеликими трудами и перешкодами приходилося боротися кождому зъ тихъ музѣямъ, що винайшли въ низького стану видавнії гнусеви на добродії свого краю.

Предлагают на "Альп" для десертов:		Для России:	
на цветной розы	8 гр.	на цветной розы	8 руб.
на облаках розы	4 гр.	на облаках розы	4 руб.
на цветной розы	2 гр.	на цветной розы	2 руб.
на цвет. "Баденштейн"	1 гр.	на цвет. "Баденштейн"	1 руб.
на цветной розы	12 гр.	на цветной розы	12 руб.
на облаках розы	6 гр.	на облаках розы	6 руб.
на цветной розы	3 гр.	на цветной розы	3 руб.
на цвет. десертах:		на цвет. десертах:	
на цветной розы	9 гр.	на цветной розы	9 руб.
на облаках розы	250 гр.	на облаках розы	250 руб.
на цветной розы	1-250		
Для Западных, сердце России:			
на цветной розы		10 гр.	
на облаках розы		5 гр.	
на цветной розы		250 гр.	
на цвет. "Баденштейн"		на цвет. десертах:	
на цветной розы	14 гр.	на цветной розы	6 руб.

усторонена „der Bedrückung und Majorisierung der Ruthenen in Galizien, sowie der nichtgerechtfertigten Beschränkung der Vertretung eines so zahlreichen Volksstammes im Reichsrath“ (упомянувши їх як «борців за вільності та підпорядкованості»). — говорить, що «наслідством найкошівніших конспірацій буде то, що польський еліттар в Галичині стає більше скривиться і що її інтереси держави (?) ніколи не можна буде сажу противагами.»

Не знаю извинно, чи и о сколько вірю высказує тутъ офиціозна „Presse“ гадки официальныхъ кругловъ, віримо въ те, що высказана Press-ю гадка, есть задуманність бажанівъ галицькихъ Поляківъ, але пізнь не можено поняти той рѣзкою противорѣчності таихъ выводовъ въ той самой статї, — противорѣчности, которую нусьли сама редакція Presse замѣтти. Божъ скоро признає, що „угнетеніе и майоризація та неоправдане выгисненіе“ такъ многочисленного народу русскаго зъ тѣль репрезентативныхъ и „антагонизмъ противъ доминуючихъ и въ своихъ средствахъ неперебѣрчивыхъ Поляківъ“ мдгъ спрадѣ выродитъ середъ Русинівъ отчальне, а у декотрехъ наять злющасій заберції, — то аче же „скрѣпленіе“ тихъ головныхъ жерель за не есть и не може быти средствомъ противъ того самого зла, що отже интересъ державы вымѣгаетъ и устрошена такою дотеперѣйшною блудною политикою.

Не зашкодиoby, щоби офіціозна Presse прочитала і запам'ятала собі те, що на сей же самий тематичний позажурнальний випуск Källnische Zeitung (вж. ч. 37). „Здійснені зміни в Львові звітують, — пише КоВ. Zeitung — що галицький краєвий уряд відкрив коопераційну фабрику в Львові, і пансловістичний комітет зголосив уряду своє членство. Намісник гр. Потоцького назаважав до Вадима, щоби здати сиразу Цареві і правительству. Розумію наказує, не прикладати надто пересадочні заги до сенату, якщо се тепер зможуть робити в Австрії. Також подумати, щоби підъ окомъ Поляковъ россійска пропаганда могла пройти широкий розмѣръ; Полякъ надго неподобається Москві, щоби допустити до сего, а зновъ що до друх конспірацій і шпигонерства не дородь Поляковъ не одинъ єзъ нероманськихъ народовъ (und an Verschwörungs- und Spiontalent ist dem Polem kein Nichtromane gewachsen). Тутъ дуже прадкооподобный одязъ і злогая, котрий дуже легко пояснился тиль

нтратою сына, итакъ яѣ поднес до своей жѣнки и тутъ переховулся. Та изѣть изъ найбѣльшої горю не перестає думати про обоню ткацкаго. Наконецъ застѣтилъ азъ, осудити свою гадку и нараѣть найбѣльшої недолѣ здигамся до найвысшихъ почестей. Бонарпартъ залилъ его до Парижа и размокнѣвъ съ нимъ цѣлыми годами. Яко великий мужъ славы вѣртасъ бѣлъ до Лондону и уладжку свое новой ткальцѣ. Повстав революція ліенъскіхъ роботникъ противъ новыхъ машинъ, разбиваются ткальцы Жаккарда, яко самъ попадающи въ руки разгнанной товыни, разсея изъ рукъ неохібной смерти. Въ таку пору зашвырываютъ его Англичане, перѣѣхати до Англіи, и обѣщаютъ тамъ обеспечити ему выгодные беззурные житѣ. Але бѣль остался зѣрнышъ своему краски, твердо уѣбрѣнъ, що прийде часъ... коли изъ самой Лондона буде его вынайденое введенѣе изъ житѣ. И спорадѣй неизводо такъ сталосъ и наконецъ дожинъ бѣль признанія у своихъ земляковъ. Нынѣ стоять мяко, покинутое поучити и захотити нашихъ молодыхъ людей, щобъ не лягались передъ владѣніемъ себѣ житѣ. И сей приказъ буде неарбітрано бѣльше потигоючій и захоточуачій, иже житѣніе въ не знать искъ славныхъ грековъ, грековъ.

Та из систематичного вымысливания старинного сюжета выходить еще ниже лихо: «легенда о прописанности!»

брутальными насилием, якимъ воюютъ шовинисты („die Szlachcicen“) противъ Русиновъ, якъ давнѣшне воювали противъ Нѣмцевъ. Кто знае добрѣ тамошній отношенія, тому дуже легко догадатись, що партія шовинистовъ („die Szlachcicenpartei“) въ Галичинѣ замѣряє тутъ нанести ударъ цѣлой опозиціи Русиновъ и готова павѣть до сего ужити можливо пропаганда кольканациї единиць, щоби єи накинути на всѣхъ Русиновъ.

Parlamentar, що тоже само якъ и Presse уважається офіціознимъ органомъ, зовсімъ отмѣнно дивиться на туу справу отъ Presse. Parlamentar въ ч. 6 съ повнимъ недовѣріемъ прїмає пересадній вѣсти о якѣ то великанській противудержавній агитації межи Русинами. Parlamentar лишає на боцѣ нерозъяснену доси справу уважненыхъ, котори не годится пересуджувати (а корта впрочѣмъ все останеся справою лише кольканациї единиць), а звертається до становища руского народа и на основѣ правдивої исторії подносить мирне успособленье руского народа и его глубоке почуття правди и справедливости. „Столѣтна исторія Русиновъ підъ Австрією не выявляє въ одного момента, въ котрѣтъ можна додгянути яку политичну гравитацию поза границѣ Австрії. Рускій народъ отъ непамятныхъ часобъ нѣколи не обявлявъ експанзивныхъ замѣрбъ, більше хотѣвъ лише жити въ мирѣ и свободѣ. Навѣть за часобъ своеї самостойности нѣколи не угнѣставъ більше своїхъ сусѣдъ, не беспокоивъ нѣкого, не посягавъ за чужимъ національнимъ и матеріальнимъ добромъ. Борба Русиновъ зачинається доперва зъ тои хвили, коли видять загроженіемъ своеї національне существованье. Але отъ тои самони хвили починається цѣлый рядъ великихъ страдань руского народа. Та и середъ того многострадального походу не выреклися Русини своеї народности и вѣры въ свое народне жити. Навѣть въ найтяжшихъ хвиляхъ сеи борбы о своеї существованье, середъ найбѣльше крѣвавыхъ борбъ — Русини нѣколи не пактували, не запродували своего краю — они поносили люти смерть за свою батьківщину, або нидѣ на прадѣлній землі въ жало и горю, — але не надавались нѣколи для цѣлей яко чужои, посторонній политики. Русини, чи въ Австрії чи въ Россії, стремѣли за всѣгда лише до одної, честной цѣлі — до збереженія своеї національной индивидуальности. Отъ часобъ, коли Червону Русь загорнувъ Казимиръ, Русини переносять безперестанне переселованье своеї народности, своеї мовы и вѣры. Борба Поляківъ противъ Русиновъ скоро перемѣнилась въ борбу безпошадной заглады (Ausrottungskrieg) и польска политика загрозила національне жити Русиновъ и не дала ему просвѣтку“.

Пояснивши коротко суму долю Русиновъ въ польской рѣчи-посполитѣ, Parlamentar звертається до часу подѣлу Польщѣ и поясняє, що тутъ підъ Австрією доперва перервано братобійчу борбу, подано Русинамъ головній основы ихъ народного отрдженія, чрезъ що рускій народъ зновъ становувъ на ноги. „Нинѣ еще борба межи Поляками а Русинами не закінчена; есть еще борба супротивныхъ интересовъ и не вступлено еще на мирну дорогу жити обоихъ народовъ. Але Австрія сама стоїть доперва передъ своею обновою. Сей станъ вкладає и на проводниківъ руского народа великий обовязки умѣренности и терпеливости. Та нова епока, що після страшнихъ злиднівъ по черзѣ зила зъ нихъ неволю рели-

циршихъ и найсердечнѣшихъ поклонниківъ знаменитихъ успѣховъ, якихъ доспѣли Греки на полі людекої культуры передъ столько вѣками. Але чи дожила коли людекость таку добу, корта могла бы рівнятись єь нынѣшно! Чи коли небудь передъ тымъ роялося образованіе духа такъ широкими струями, якъ въ нашихъ часахъ, коли то мільйони мільйонівъ хбенуються єго дарами? Чизъ въ нашому жити родиннѣмъ, въ тѣмъ высшомъ и благороднѣшомъ становищѣ, яке займає теперъ женьщина въ нашій родинѣ, не обявляється якъ найасенѣшее, якъ высоко выросли мы морально? И чимже єуть вѣтъ тѣ дѣла старинного світу въ прийованію до сего друготу, що крѣзъ глубину атлантицкого океану єь користю близкавиць переносить наші мысли другому світу, о котрого существованю Греки навѣть добмы (адогаду) не мали, а котрого людность нинѣ въ силѣ поднити съ старымъ свѣтомъ дуже небезпечну борбу на изводы!

(Конецъ буде.)

гіїну, національну и суспільну, що зробила їхъ новою свободными борцями за свое народне добро, мусить до конця довершити свою задачу, и кожеди, що має отверті очи, якъ бы и крѣвавилось єго серце задля теперѣшної еще майже шоденної борбы и тымъ вироджуваного горя, мусить вже нинѣ бачити, що въ найближшому часѣ надходить вже черга повного виробнання конституційнихъ інтересовъ руского народа побочъ політичнїхъ интересовъ Поляківъ.“

Мы не думаемо подавати, слѣдомъ за отзвами північнихъ дневниківъ, отзвы и голосы польской прасы по причинѣ ревизії и визненъ. Булобы се для насъ и для читателївъ дуже немило выводити цѣлый рядъ статей и дописей польскихъ дневниківъ, переповненыхъ найдивоглядніми выдумками, посуджуваніями, доносами, денуніціями и клеветами. Мы укажемо лише на два приклады, що можуть послужити загальною и вѣрою характеристикою отзвывовъ польской прасы. Львівскій дописователь варшавскаго Kuryer'a Porann'-ого звѣщає мѣжъ іншими високами своеї русино-їдної фантазії, що „тутешнє правительство виркло (межи Русинами) формальний заговоръ (formalne sprzysiezenie), перелапавъ скриви ножиць и дѣзвався, що въ невдовзѣ мала вибухнути рѣзня, що для придушенія сеї катастрофи спровадило правительство кольканайць полківъ пѣхоты, кіннїць, стрѣлцївъ и колька батерій артилерії — словомъ, заляло цѣлу Галичину войскомъ!“ Зъ другои стороны львівскій дописователь „Czas“-у въ ч. 31 залярмувавши своїхъ читателївъ съ цѣлою повагою своеї набожної стилистики и остертваючи, що увізненія „17 russofilów galicyjskich“ (мѣжъ тими 6 селянъ!) піе brano za bagatelle, заставляє себе якимъ не вѣдомымъ „znaawca stosunków naszych“ и єю устами жадає осъ чого: „Jeżeli przyjdzie do procesu, то ѡчізуць trzeba, aby przewiecie do tego w y t e g o g o d z a j u, iżby každy sąd bez wzgledu na narodowość sędziów mógł uznać oskarżonych winnymi zarzucone zbrodni“ (стану)! Кoli навѣть выразна законна заборона, що небудь говорити про ведене слѣдство або впливати на єго евентуальный выслѣдокъ, не повздержала навѣть „Czas“-у ѡтъ такъ ясного зазыву до судівъ, — то можна собѣ представити, що єще больше писано въ другихъ польскихъ дневникахъ въ іншихъ взглядахъ а именно о агитаціяхъ и бунтахъ межи Русинами въ „вѣдній Галичинѣ“. Замѣтно при той же звѣмь, що галицко-польскій шовинисты самі дѣлять Галичину на двѣ части, руску и польську, сколько разовъ виступаютъ противъ Русиновъ. Мы прїмаємо сей подѣль, але просимо на него памятати не лише при однѣхъ криминальныхъ процесахъ.

Безпамятна пересада и клеветливость галицко-польской прасы на всѣхъ Русиновъ дойшла до тои степени, що наконецъ вже є самі найзагорѣльшій шовинисты, охолонувши зъ першиої радості, замѣтили, що „przez powiadanie nazwisk osób, które nie zostały uwiezione (а мѣжъ такими подано крим.) Павловіка, проф. дра Савицкого и редактора „Дѣла“ wywołujemъ niepotrzebnie roziątrzenie i ścigamъ na siebie zarzut, że wskazujemъ u piejako osobistości, ktore chciebly u siedmego widzieć pod kluczem.“ (Reforma ч. 42.) Однакожъ мѣжъ іншими дневниками та сама Reforma именно такъ „вказувала“ особы, которыхъ бы хотѣла мати підъ ключемъ.

Хочъ така денуніційна напастливость галицко-польской прасы на всѣхъ Русиновъ висланає єи безпамятно враждою противъ всего, що руске, то однакожъ тутъ надто рѣзко впадають въ єко єще виши тенденції понадъ звичайне „szkalowanie“ Русиновъ. Звѣстна рѣчъ, що напады галицко-польской прасы, именно „Reform“-ы и Garet. пагодow-ои, звернулись такожъ противъ особы Намѣстника гр. Потоцкого, жадаючи, щоби більше уступивъ зъ свого уряду. Неменше вѣдомо, що гр. Потоцкий вже два разы, разъ въ кр. радѣ школьнїй, а другїй разъ на звѣстномъ повѣрніомъ заєданю „польского кола“, бувъ приволеній заявити супротивъ шовинистично-польонізаційныхъ забагдъ „згнєсти Русь“, — що якъ довго більше Намѣстника, все буде строго заховувати закони и слѣдити та усторонити всяки незаконній агитациії межи Русинами, але івкіи не позволить кривити Русиновъ и отбирати имъ конституцію паданій свободы. Польскій шовинисты познали, що гр. Потоцкий не подастися ихъ

напорови, але й не покинули своїхъ забагдъвъ, а только й думали про те, якби усунути таку невыгодну запору. И ось лучилась добра нарада піднити крикъ, що вся „вѣднія Галичини“ кишить антидержавними агитаторами, що „kr. ja, rãstwo i ojczynna“ въ небезпечнствѣ и ѡтому одна лише зарада, усунути гр. Потоцкого!! Разомъ съ такимъ пляномъ вяжеся єще и дальша цѣль, выринають дальши надѣвъ шовинистичній. Що галицкій Поляки зъ душисерця бажають довести Австрію до вѣйни съ Россією и тогдъ надѣются отзыскати „gpaiazzo — orla bialego“, се кождому вѣдомо, кто лише троха знає задушевній плянъ галицко-польскихъ шовинистовъ и пригадає собѣ хочь формование польскихъ легіоновъ р. 1877 противъ Россії. Якъ разъ теперъ политичній пебосклонъ на полудні Австрії такъ захмареній, якъ се бувало передъ россійско-турецкою вѣйною. Вѣсти о можливомъ конфліктѣ двохъ або больше державъ появляються повсюду, а беѣда ген. Скобелева дѣляла олїю до огню — поки що лише огню фантазії. Чизъ не на руку було галицко-польскимъ шовинистамъ въ рѣчницю повстання зъ р. 1863 подумати о новихъ легіонахъ и о упостаченю ідеї польской „państwości“, чи не на руку було имъ зробити зъ галицкої мухи — вола, котрого силомѣць звязано съ герцоговинськимъ и кривошійськимъ повстаньемъ и въ саму критичну хвилю крикливими голосами и клеветами затревожити правительственный сферу „bezkrwawa Hergogowina w Galicyi“, якъ називавъ „Czas“ поступокъ громады Гнилицькъ и уваженіе кольканациї личностей въ вѣдній Галичинѣ?! Толькожъ на нещастье появилася вѣдомость, що Австрія въ згодѣ съ Россією и ѡто трицвасарскій союзъ може бути обновленій. Сю вѣсть напечатано товстыми буквами въ польскихъ часописахъ — реставраційній мрѣвъ розплилися — и тогдъ озвалися голосы „umiarowania i powažnego stanowiska“! Ось чого такъ крики, осъ и тѣ стежочки „льояльности“! Et haec meminisse juvabit!

Справа Гнилицка.

Впр. о. Качала надоблавъ намъ слѣдуюче поясненіе, котре рѣвночасно удѣлено редакції Dziennika polsk-ого якъ спростованье дописії гр. Делла Скала:

Панъ гр. Della Scalla умѣстивъ въ „Dziennik-u Polsk-омъ“ въ дня 1 лютого с. р. ч. 26 спростованье на мою статью въ повысшой справѣ, умѣщено въ „Дѣлѣ“ ч. 2. с. р.

Въ спростованю той же говоритъ графъ Della Scalla, що о. Стефанъ Качала посудивъ єго о намову селянъ до переходу на православіе, и на поперть мнімого посудженія наводить свое вѣночненіе до громады.

Якъ було вѣночненіе межи графомъ и громадою, чи графъ посѣдавъ довѣріе або нѣ, въ тое входити не думаю; досить однакожъ єсть, що въ тихъ, якъ хоче графъ, або въ іншихъ причинѣ заходили зношениа о православнію межи громадою и графомъ, — чого графъ самъ не перечить.

Графъ Della Scalla поїдає дальше, що нѣмъ приступивъ до даня публичного вѣночненія, постарався о урядове спровадженіе, въ отк. о. Стефанъ Качала прїшовъ до обставини, котре сму подсуває съ такою отвагою.

Одже мовѣбы на підставѣ того урядового спровадженія пише:

1. Що при списаню протоколу селяне по якомъ ваганю визнали, що до того кроку наклонили ихъ дръ Николай Наумовичъ.

2. Що при читаню протоколу селяне на великій свій задивъ довѣдалисѧ, що особа графа вѣдомості отъ граfa въ Черновець.

Тое само сїдѣчить, що зношениа о православнію въ графомъ були інші, якъ тѣ, о котрьхъ писавъ въ спростованю.

По укінченю протоколу бѣзпавася вправдѣ голось: А може тое що буде шкодити графови? На тое отповѣвъ я: щожъ се може шкодити, а впрочѣмъ тутъ ходить лише о тое, чи такъ писано въ протоколѣ, якъ ви вѣдните.

На тое селяне умовили и комисія розѣхалася.

Такій єсть станъ рѣчи; по котрѣ сто

гадку піддавъ имъ гр. Della Scalla и то въ спосѣбъ въ „Дѣлѣ“ описаный.

Точка перша протоєсть вѣдомана, а такъ отже яко така бѣзпавася. А скоро бѣзпавася точка перша, бѣзпавася и решта; божъ не було и не могло бути анѣ задиву, що поминено дра Николая Наумовича, о котрому нѣкто до проколу слова не вирѣвъ, анѣ протесту, що особа графа нарочно въ алї вѣрѣ вѣстала вѣтненна.

Не було и бути не могло рѣвно для того домаганя спростованя протоколу въ тої причинѣ; тоже не заходила потреба предкладати моякі сторони селянамъ, що такого спростованя не треба, що такъ лѣпше для громады и т. и.

Уваги робленії селянами при читаню протоколу були іншої натури, якъ примѣромъ: „Мы говорили православіе, а въ протоколѣ стоїть колька разы шизамъ“; якъ такожъ: „Крохъ нашъ переходу названо въ протоколѣ крокомъ грѣшнимъ.“

Зъ того слѣдує, що не моя спровозданье въ „Дѣлѣ“ ч. 2, але спростованье гр. Della Scalla єсть вѣдомане, а въ єтоти ясно, що графъ не павъ жертвою злосливого оширества, а за вѣдомання селянъ я бѣзпавася не бѣзпавася.

Не знаю анѣ дра Николая Наумовича, анѣ графа Della Scalla, не було про тое причини а тымъ менше злосливого замѣру, заслання першого другимъ.

Що не було злосливого замѣру оширества, свѣдчить уступъ въ спровозданія мого въ „Дѣлѣ“ ч. 2, где стоїть: „Не хотимо графа Della Scalla посуджати о алї замѣру, якъ до факту вяжутъ Поляки; — більше по народності Италіанець, має добра на Буковинѣ, где людъ єго суть православній, мати и сестра мають бути такожъ православній; тоже не диво, що більше не видить въ православію провини становища, якъ то приписують Поляки“.

Если графъ потребувавъ въложити рѣчъ въ свого становища, щоби очиститися передъ стороною польскою, я не мавъ нѣчого противу тому, єслибы мене не оскаржувавъ о вѣдомки, перекручованія и оширество. Тымъ чамъ, єсли граfa самъ не перекручує, то бути дуже вѣдоманый.

Я не бувъ першою особою при комисії, не руководивъ протоколомъ, анѣ єго не писавъ. Пытаньня ставляє деканъ о. Малишевскій, а писавъ дръ о. Костецкій; протоє ю, якъ ассесоръ, великого впливу на протоколъ не мѣть.

Протоколъ читано колько кратно вѣдмъ, такожъ вѣнційше приходячимъ, щоби відоми, підъ якими условіями тї, що вже протоколъ підписані, бѣзпавася отступили, съ запитаньемъ: чи годиться, а заразомъ въ завадаваньемъ, що єслибы кто мавъ які уваги

ДОПИСИ.

Зъ Буковини.

(У) ПРИЧИНЫ ДО ЖЕМЧИРОВАНИЯ БЛЮЗА
ЧЕРНОГО ВЪ БУКОВИНЕ.

Мы Румыны, такъ писали, що гдѣбы мы ѿ буди, ѿвѣды найдемъ непрощаемъ оѣбюбъ и цинико-извѣстнога. Колибы вже бралися оѣбювати вами народы прошѣченійши бѣзъ насъ, то епѣхъ въ дни въ тего величестъ не буди, въ то берутся вами оѣбювати такъ, какъ лише нашу русскую цивилизацію вѣлижили до конца и нашу просвѣтѣю живите. — Досада бере каждога Русина, коли у насъ загорѣлъ румунізаторы, че такъ сильнѣ, извѣрумы, заираютъ на Буковинѣ до конца изѣбъ културної цивилизаціи, до вѣршенства и румунізацію восто-богомиліи, черезъ залишеннѣ католиції въ разбрании добрыхъ отношеній духовенства до народа — подобнови моральность, спиритес деморализація и подрываніе изѣбъ та крикта просвѣтѣти, яку доси могло ширити добромыслие духовенства межъ народомъ, мало, каку, дѣаютъ про то въ консисторіи, — але въ те дни живо замѣняются такими спиритес, якъ перенесеніе консервиціи въ душѣ румунізаціїю, выборы поспѣдѣ въ користь Румунії и т. п.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Въ ініймъ мѣсціяхъ училось вновь таке, що священикъ-румунізаторъ, що въ давнину вже не говоривъ проповѣді, спромогся разъ, передъ самою консервицію, на велике диво своїхъ прихожанъ на руску проповѣдь. Та ось яка виншла проповѣдь: «Православій христіане! Нѣдохого буде консервиція, — пам'ятайте, щоби вість не обманули. Якъ будуть вісти пытати, чо ви въ, то скажіть, що ви Волхи, бо Руснаки то виніти, а ви не виніти але волхи» и т. д. Ось коли то въскіяються наїп румунізаторы по руски до нашого народу. Таке училось не въ одній селі, але и не въ одній винітило въ стороны самыя селянинъ живій протестъ, а надто, сумъ скавати, виродило не толькѡ анатію, але и ненависть до такихъ духовныхъ румунізаторівъ. Такій въ багатьо селахъ перестали вже приходить носити свою неспособності до світськихъ обов'язкій середъ руского народу, то въ іншихъ причинъ, якъ лише діяного, че приводили рускій народъ для панівнії румунії ідеї. Митрополитъ и консисторія, щодній теперъ румунізаторами, довершують та спрѣжненія Румунії. До семінарій вже лишилися Румуни, всіхъ пріїмав, а Руснаки лише тоді, коли вже мѣсце лишилися. Єднією зъ стаженій, якъ розширує консисторії рѣгіональної релігійного фонду для гімназій, якъ не надіється православній Русинъ, що вінъ дістане, бо они служать лише для Румунії. Ось замѣтка румунізатора: менше дбати о просвѣтѣ и вѣрѣ въ вѣщі о румунізацію и пропаганду румунії державності. — Въ срідахъ для освіти єїмъ цѣлімъ Румуни дуже винайшли але и перебіркії.

Головнимъ полемъ румунізації зроблено тепер церкви. По рускихъ деревахъ русники відъ не то що вине таїко що почутіи руску проповѣдь, але въ богослуженіи не вчуши въ макаронії, якщо. Проповѣді просто валили, бо въ велика натуга даи нашихъ румунізаторівъ, въ богослуженії вѣрталася по Румунії, що дуже рівніть вѣтъ церкви въ

страпну рускій народъ. Якъ въ Галичинѣ обиваютъ Русинівъ і вахилъ до «шамак», такъ вине въ православній Буковинѣ посудуютъ православнихъ Русинівъ і вахилъ до уник. Розумівъ, що вінъ тамъ таїко въ тутъ не ходить о правдѣ, а лише о политиці и о вѣршенствіи Русинівъ, щоби вѣтъ справди, вине заподівалъ вине кризи. Привади иде, якъ винчайно відъ, — «вѣтъ гори — вѣтъ гороно». Стремленіе и тенденція теперішнього Митрополита, колишній Андріянчичъ а теперъ лікаръ Морарію винаго, надто добре загальню відомі, щоби треба про нихъ єще писати. Довѣсть буде скамти, що въ чернівець православній катедръ теперъ багослуженіе все лише по румунськимъ вѣтамъ, що въ консисторії дуже мало дѣаютъ про те, що черезъ залишеннѣ архієрейськихъ народовъ рускихъ проповѣдей и румунізацію восто-богомиліи, черезъ залишеннѣ католиції въ разбрании добрыхъ отношеній духовенства до народа — подобнови моральность, спиритес деморализація и подрываніе изѣбъ та крикта просвѣтѣти, яку доси могло ширити добромыслие духовенства межъ народомъ, мало, каку, дѣаютъ про то въ консисторіи, — але въ те дни живо замѣняются такими спиритес, якъ перенесеніе консервиціи въ душѣ румунізаціїю, выборы поспѣдѣ въ користь Румунії и т. п.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ величодушний ієпістъ-іакже приклади товмача. И такъ єдиний Русинъ мусить до своїхъ праці-кернавицій приводити єще товмача, щоби скавати паньотиці, що принесе «му чи курку, чи гуску, чи єнти (литр.) горішки!» За таїмъ велику решіть дослужившися о. Б., що его зроблено членомъ екзамінаційної комісії на теологічному факультетѣ.

Наведу тутъ кѣлька лише приклади. Підъ самими Чернівцями лежить село Чагоръ, село чисто руске, бо изѣбъ и послѣдна консервиція въвзвела его такимъ. Парохомъ его слава бувъ колишній митрополит Андріянчичъ-Морарію, который разочарованъ, «работати въ виноградѣ» въ вѣщі укананій направлению. Теперь продовжилъ начате дѣло его въ Берарію, чо то колись винес Бреміанчичъ. Годи тамъ теперъ почутіи руску проповѣди або руске богослуженіе, а коли пріѣде въїйтъ парохіанію до свого пароха съ якимъ дѣломъ и розумієши, загоноритъ по руки, то почутіе отъ о. Б. таку проповѣдь: «Не розумію, говори по румуніски!»; а коли чоловікъ стисне пластина, що не розуміє такої бесѣди руского пароха, то тогдѣ велич

Вицеосв. Митрополит удастся до Риму, чтобы вставиться за "загражденную димою". Можемо однажды запенити, что одна и друга възвѣтъ належитъ до области фантастическихъ бажанъ галицко-польскихъ шовинистовъ, что то теперь мало что не на каждого Русина кличутъ: "распинь, распинь его!"¹⁴ Можебы впрочемъ польскій газеты перве поучилися, коли то можна у насъ безъ всякой причины грозити кому "димою" и кто макъ до сего право.

— Немногу вѣдомѣсть, будьтобы австрійскій дѣбъ отративъ 12 миллионовъ за причину уплаты Г' Union g n ale, пода Wiener Allgemeine Zeitung.

— Поголоска о урадованіи разъявленіи русикъ товариства. Польскій дневники голосили бѣлькохъ вже дѣбъ, что правительство разъявляло русикъ товариства: имени Качинского, Академіческій Кружокъ и гдѣнкіи бурсы для молодежи школьній. Урядова "Gazeta Lwowska" въ 10 лютого тѣмъ доносія запечатила Касіера "Академіческого Кружка" п. Лаголу не выпустить судъ на волынъ стону; въ загалѣ въсѣхъ арештованыхъ вышешено варзъ только п. Лабаша, редактора "Страхопуда".

Руско-народне товариство драматичне пѣдъ дирекцію п. Біберовича дало въ Самборѣ 12 представлень и измѣрило побѣдоти еще дальше въ Самборѣ, коли наразъ побѣдоти рада заказала давати представлень въ причини, будьтобы салая буда небезпечна для публичности на олучай людого нещастя. Однакъ передъ розпочатемъ представлень узнала дочьна комисія сала зовѣтъ бѣзпечнію и засомтила еи въ потрѣбній мѣры бѣзпечніства. Такъ отже привелена дирекція перенестись до Дрогобича, где же розпочались представлень. Надѣемся, что наша Публика въмѣме участь въ тыхъ представленьяхъ.

— "Свѣта" ч. 13-те (1-ша за 1882 р.) сконфискувалася ц. к. прокураторія за статью "Сучасна Лѣтопись".

Бертольдъ Авербахъ, звѣстный побѣдотинель нѣмецкій (въ роду жіль) умеръ 8 лютого въ Каннѣ въ Франції въ 70-омъ роцѣ життя. Авербахъ написавъ загально звѣстій въ Европѣ "Schwarzwalder Dorfgeschichten", "Barfüsselse", "Joseph im Schnee", "Spinosa" и др. Предметъ до своихъ побѣдоти бравъ Авербахъ переважно въ людового життя. На вань языкъ буда переведена одна его побѣдотка п. заг. "Товакъ" (въ "Правдѣ" въ 1868 р.).

— Выборы до галицкого сойму мають, пѣдъ телеграмы въ Львовъ до варш. Wieka, бѣтутися до перва въ цвѣтъ 1883 р.

— (Дробнѣ вѣтви.) Цѣсарі удѣливъ громадѣ Бобиць въ пов. сокальскомъ 200 зр. запомоги на будову школы, а громадѣ Точорѣвѣ въ пов. брод. скомъ 100 зр. запомоги на внутренне устроеніе церкви. — Краєва рада школьнія удѣлила Аламови Кримницкому, учителеви етатови школы въ Гардѣ, ремунерацию въ сумѣ 100 зр. за его ревне повинене обовязковъ въ школѣ съ 212 дѣтьми. —

Въ мѣсціи о. р. было 8 олучай самоубійствъ въ Галичинѣ, имено 2 въ пов. скалатскому, по 1 въ пов. борщевскому, городенському, горлицкому, липнітскому, равскому и золочевскому. — Видѣль красивый удѣливъ зарядови го-вариоти "Родина" 200 зр. запомоги на организацію дѣльнихъ отѣльдъ. — Бл. п. гр. Казимиръ Міончицкій за Тысменицѣ записана тѣстаментъ на товариство им. Качинского 500 дукатовъ въ золотѣ. — Въ Сербіи почала виходити часописъ съ тенденцією антиавстрійскою п. "Борба".

— Два случаѣ смерти въ любови. Въ Сенківской въ пов. горлицкому отобраниъ собѣ житѣе роботникъ при коніальній нафтѣ Михайлъ Павлошко, который залюбивши въ однѣй молодѣй жидовѣцъ, але не мѣгъ съ нею оженитись. Въ Чернівцѣ въ пов. горденецкому убилася 25-лѣтна дѣвичина въ тури за своимъ судженемъ, который оженивши съ другою.

— Зараза на худобу появилася въ Ольховѣцкому, где установлено въ тои причини округъ поморовы.

— Драматичне товариство п-нѣ Т. Романовичъ перенесло въ Золочевъ до Глининъ, где намѣрѣати до 8 представлень въ недѣль, вторники, четверги и суботы. Перше представленье бѣтуетося днія 7 л. с. м.

Вѣсти епархіальни.

Зъ АЕпархіи Лѣбовскому.

Похвални грамоты за ревне повинене обовязковъ приходникъ въ митрои, ординарияту о держали слѣдуючи священики а) деканъ, б) епископъ: от. Г. Словицкій зъ Козлова, Е. Петрушевичъ зъ Буска, М. Цегельскій зъ Камінки, етрумѣловъ и І. Сологубъ зъ Доброторви (ко трый учать громаданъ хорального співу въ поть); б) деканата городецкого: оо. дек. І. Дуткевичъ зъ Любіні, мѣстодек. І. Илевичъ зъ Мишими, Кримницкій зъ Дубровицѣ, І. Гуслевичъ зъ Лозини, Е. Пѣсецкій зъ Вишени великои, О. Кичура зъ Вишени малои, Л. Любініцкій зъ Курицѣ, ІІ. Леонтовичъ зъ Стариски, Н. Столовскій и его сотрудникъ Городка, О. Черепашинскій зъ Керницѣ, М. Кульматицкій зъ Покѣтина и П. Мартиновичъ зъ Мальчицѣ.

Зрэзигнувалъ зъ ураду декана гуслянського о. Григ. Олесницкій.

Зъ Епархіи Перемышльскому.

Дѣлстными деканами именованій: оо. П. Плешевичъ зъ Лежайска для деканата канцулкого, Вол. Комарницкій зъ Подолецъ для деканата комарницкого, Ст. Василевичъ зъ Довгомостискъ для деканата судновищенського, І. Нѣмѣцъ зъ Гощова для деканата устрицкого и І.

Копистинскій зъ Красной для деканата коронинскаго.

Совѣтникомъ консисторскими именованій о. Юл. Ясеницкій, парохъ въ Высоцку въ жномъ дек. высокомъ.

Каноничну институцію одержавъ о. Ап. Менцинскій зъ Постолова на парохю въ Фульштѣнскому дек. староѣльскому.

Сотрудничество одержавъ о. І. Несторовичъ зъ Волѣ Малиновскому въ Галхѣ дек. дрогобицкого.

Личныій добатокъ зъ фонду реалнѣйшаго 100 зр. на дальшъ три лѣта одержавъ о. Мих. Жегетовскій, парохъ въ Избахъ дек. мушинскаго.

НАУКА, ШИТУКА И ЛІТЕРАТУРА.

— Літв. Moskowki, звѣтное оповѣданіе "Невіа Невіа", пѣчатане у насъ р. 1868 въ "Правдѣ", позволила россійска цenzура пѣчатати въ Кіевѣ.

— Пра житѣе комахъ и якъ бѣть никъ користь въ господарствѣ — пѣдъ такимъ заголовкомъ пѣчатати книжка въ (мало-) рускѣмъ языцѣ съ илюстраціями въ Кіевѣ.

— На сценичне представленье звѣстной українській пьесы "Суджена не огудженіа" Олени Нѣмѣцъ призовали київській цenzура.

— Аругий выпускъ варшавскаго мѣсячника "Athenaeum", за мѣсціе люты, мѣстить мѣжъ письмами цѣкаву статію Александра Яблоновскаго: "Ludnoѣ голініза зім'ї українськіхъ по вибуху wojenъ коzačkiv".

— Нерва книжка "Кіевскія Старини" мѣстить дуже прихильну оцѣнку прабца дра Ізандора Шараневича "Гальшка, княгиня Острожская", выданои р. 1880 накладомъ редакціи "Зорѣ".

— Выказъ жертвъ и членськихъ вкладокъ на бургу для дѣвачъ рус. кат. обр. въ Перемышль, за которой П. Т. Дателями сердечне "Спаси-Богъ" заявлялемъ (далѣше): о. Гулла М. зъ Борщона 3 зр., священики дек. коронинскаго 5 зр., именно: оо. Константинскій И. зъ К. Мѣжкій Л. зъ В., Мерена Т. зъ Р., Маслянікъ А. зъ Б. по 1 зр. и ін. Коньстянтина Юлія 1 зр., священики дек. белскаго 12 зр., именно: оо. Паславскій П. зъ В., Чеховичъ О. зъ В., Грабскій И. зъ В., Новосядовскій М. зъ Ж. и. Сѣлещікъ К. зъ Ж., Була М. зъ К., кримінопольскій монастырь, Дмоховскій М. зъ О., Цѣпіановскій М. зъ Р., Заремба зъ С., Лукасевичъ И. зъ С. б., Мусевичъ Р. зъ Ш. по 1 зр., священики дек. затваринскаго 7 зр. 50 кр. (взглядно 19 зр.), именно: оо. Войтовичъ Т. зъ З. г., Коцікевичъ А. зъ К., Косакъ М. зъ П., Лазорицакъ А. зъ Р., Должицкій Ф. зъ Х., Лодицкій П. зъ Ц., Габініскій П. зъ У. по 1 зр., Котецкій И. зъ Б. г., 50 кр. (Д. 6).

Черезъ редакцію "Дѣла" прислали:

Для тов. педагогичнаго: о. І. П. въ Торнахъ 1 зр., о. Т. Г. въ Дубовицѣ 1 зр., дръ М. П. въ Болеховѣ 1 зр., о. Л. Д. въ Ольховѣ 1 зр., о. А. М. въ Лашкахъ 1 зр., о. М. М. въ Чернівцахъ 1 зр., о. Ю. Р. въ Ольховѣ 1 зр., о. И. Г. въ Паноніяхъ 1 зр., дръ М. Б. въ Станиції 1 зр., о. А. Л. въ Обреховѣ 1 зр., о. М. Ц. въ Сорокахъ 1 зр., о. К. С. въ Жужели 1 зр., о. В. С. въ Бутынахъ 1 зр.; для акад. Кружка: о. М. К. въ Бѣлагахъ 155 зр.; для Продома: о. И. М. въ Сух. 2 зр., И. К. въ Калуші 4 зр., о. Л. П. въ Городецѣ 4 зр., о. И. Д. въ Рудацьхъ 2 зр., о. И. Г. въ Смолинѣ 2 зр., о. М. Г. въ Борщевѣ 2 зр., о. Ч. Т. въ Хлѣбницѣ 2 зр., З. С. въ Самодукахъ 2 зр., о. И. И. въ Зал. 1 зр.; для Науки: о. И. М. въ Сух. 2 зр., Веч. Мон. Ч. О. В. въ Лавровѣ 2 зр., о. И. И. въ Смолинѣ 2 зр., о. М. Г. въ Борщевѣ 4 зр., о. І. О. въ Пришани 2 зр., о. С. К. въ Шельнакахъ 2 зр., Пчт. Громада Лашки 2 зр., Пчт. Брацтво Тверезости въ Пасовицѣ 4 зр.; для Госса. и Пром. о. Ч. Б. въ Ловичахъ 3 зр., о. М. Г. въ Борщевѣ 3-30 зр.; на кадры: У нашімъ Гаю: о. Т. М. въ Д. 52 кр.; для Новости: о. Л. П. въ Гар. 2 зр., о. А. М. въ Лиш. 1 зр.; для Слова: Веч. Мон. Ч. С. В. въ Л. 7 зр., о. М. Г. въ Б. 7 зр.; для тов. Качиновскаго Пчт. Читальня въ Шельнакахъ 1 зр.; для Вагтіка: р. о. И. П. въ П. 1 зр.; для А. Ольянника: о. Воднарь въ Снітѣнѣ 68 кр.; для Дружного Лихваря: дръ М. Б. въ Ст. 2 зр.; для М. Савицкого: дръ М. Б. въ Стан. 2 зр.; на могилу Шевченка: дръ М. Б. въ С. 1 зр.; для Зорѣ и Зеркала: о. В. Ч. въ Бабинцахъ 4 зр., о. Н. У. въ Глыбокѣ 2-50 зр., о. А. С. въ Мацошынѣ 4 зр., А. Г. въ Слатинѣ 4 зр., о. И. Ч. въ Ходаковѣ 2-50 зр., п. І. С. въ Коломыї 3 зр., о. И. Н. въ Терноп. 1-25 зр., о. И. К. въ Незнаїновѣ 6-50 зр., о. М. С. въ Залісцахъ 5 зр., о. С. Т. въ Налівочахъ 4 зр., о. В. Н. Перегинську 5 зр., Т. З. въ Тисьм. 2 зр., о. Е. Д. въ Бѣбрѣ 5 зр., о. В. П. въ Глинянку 2-50 зр., о. Е. Г. въ Городку 4 зр., о. В. Б. въ Испасѣ 6 зр. (Далѣше буде.)

Конкурсъ.

Для обсадженія провизоричнаго посады инженера и листратора предметъ громадскіхъ въ однѣй особѣ при радѣ новѣтвовѣ въ Дрогобичи разыгнется конкурсъ до днія 16 (28) лютого с. р.

Съ посадою тою получена есть рѣчна пла-тина въ сумѣ 1.000 зр.

Уѣзжаючіи о ту посаду має удовѣднити знанье руского и польскаго языка въ слоинѣ и письмѣ, якъ такожъ выказати здѣбностъ и вѣрѣ.

Условія принятія можна въ борѣ выѣху по новѣтвовѣ переглянути або въ отнисѣ піднести.

Поданье о ту посаду належить внести до выѣху новѣтвовѣ въ Дрогобичи.

Зъ выѣху новѣтвовѣ. — Дрогобичъ, днія 18 лютия 1882.

Подяка.

Днія 27 лютия с. р. забрала намъ смерть по 9-ти дніевнѣ тяжкому недузѣ, нашего возлюбленнаго отца, ваглядно мужа, о. Михаила Куніцкаго, пароха въ Медынѣ, въ деканатѣ абарскому. Нынѣшнімъ складася прилюдно передъ всѣмъ Всесвѣтнѣмъ ОО. посѣбнѣшимъ отдать нашемъ собрату посадѣну услугу, именно: Веч. о. декану абарскому Иакову Малишевскому, Веч. о. Хрущевскому, Герасимоничу Іоанови, Жуковскому, Левицкому, Величанскому, Чикалови, Билинскому Емиліанови, Велинскому Панкрайтию, Боженскому, Ивасечкои, Куніцкому Теофану, Заячківскому за ихъ трудъ Веч. Андрею Качалу за его теплѣ и потѣшаючи слова, осеніюже Б. Стрѣльницкому, пароху въ Скоринѣ и пані Марії Билинскѣй зъ Токівъ, котръ съ израженіемъ пластиного здоровла и житя въ часѣ слабости покойнаго частымъ посѣщаніемъ, порадою и потѣхою освирѣтвѣйшой нынѣ родинѣ горїкѣ и тяжкѣ хнѣвѣ улегшали, таючи и Ч. братству церкви и всѣмъ вѣрнымъ такъ зъ прихода Медынѣ якъ и въ торжествѣ похоронѣ брали ширу участъ, котра стала ме-

нь отрадою въ моїмъ сумѣдѣ положеню. Дніку именно Веч. о. Депатынскому, гр. к. пароху въ Долинѣ, Веч. о. Макаревичи зъ Сваричево, Веч. о. Рожанковому зъ Хотині, Веч. о. Теодореви ченіи зъ Рожини и Вир. о. Гертманови, лат. об-трудникови зъ Долинѣ за ихъ ширу участъ въ торжествѣ похоронѣ, якъ такожъ Вілов. и Асельраду за его безъинтересное лѣче-ніе и неутомний труды въ часѣ слабости Покойнога.

Въ Долинѣ, днія 6 л. лютого 1882.

Миронъ Мальченскій, адвокатъ судовыи въ Долинѣ.

Курецъ лівонскій зъ днія 9. л. лютого 1882.

ПЛАТАТЬ	ЖАЛАНОТЬ